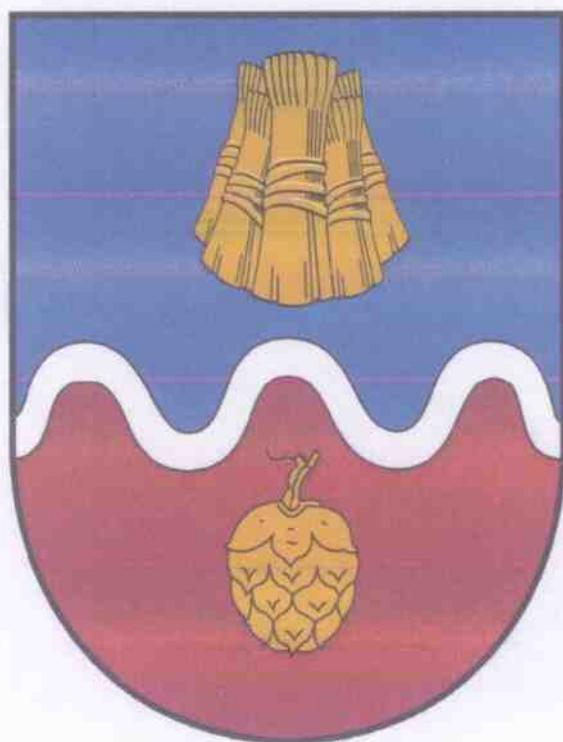

**STRATEGICKÝ PLÁN
ROZVOJE
OBCE ŽIŽELICE 2020-2023**

Obsah:

1. Úvod	3
2. Historie a současnost obcí.....	4
a. Obec Hořetice	4
b. Obec Přívlaky	6
c. Obec Stroupeč	8
d. Obec Stroupeček	10
e. Obec Žiželice	11
3. Přírodní a turistické zajímavosti	14
4. Dlouhodobý rozvoj obce	16
a. Občanská vybavenost a kvalita života	16
b. Doprava a technická infrastruktura obcí	17
c. Územní rozvoj	17
d. Životní prostředí	17
e. Turismus a cestovní ruch	18
5. Zdroje financování	18
6. Závěr	18

1. ÚVOD

Strategický plán rozvoje je jedním ze základních dokumentů územního celku obce Žiželice, který vyjadřuje předpokládaný vývoj daného celku v dlouhodobějším časovém horizontu. Strategický plán je koncepční a rozvojový dokument, jenž vychází ze současného stavu veřejných a soukromých aktivit demografického, ekonomického, sociálního, kulturního a ekologického charakteru na území obce. Jeho hlavním smyslem je organizace rozvoje na bázi sladování jednotlivých zájmů tak, aby obec prosperovala jako celek, tedy včetně jeho částí Hořetice, Přívlaky, Stroupeč, a Žiželice.

Jde o první dokument tohoto druhu, který Obec Žiželice přijímá a určuje tak směr, kam by se obec jako celek měla ubírat. Strategický plán může být dále upravován a doplňován dle potřeb obyvatel, zastupitelstva obce, občanů a také v závislosti na finančních možnostech obce a dotačních či jiných druzích financování.

Základní myšlenka rozvoje obce spočívá ve vytvoření kvalitního prostředí pro občany právě žijící v našich vesnicích. Dalším cílem je zvýšení atraktivnosti i pro budoucí zvyšování počtu obyvatel a minimalizace úbytku těchto osob.

Obec Žiželice:

(aktuální data ke dni: 1.2.2020)

Okres:	Louny, Ústecký kraj
Katastrální výměra:	4 191 ha
Počet obyvatel:	411
Počet částí:	4
Průměrný věk:	44 let
Části obce:	Hořetice, Přívlaky, Stroupeč, Žiželice
Pitná voda:	ano, vyjma obce Přívlaky
Kanalizace:	částečná, některé místní části nemají kanalizaci, řešeno individuálně
ČOV:	obecní, domovní, septiky (vlastní vývoz)
Plynofikace:	ne
Odvod dešťové vody:	ne
Odvoz a likvidace odpadu:	ano

2. HISTORIE A SOUČASNOST OBCE

a. Obec Hořetice

Název Hořetice zněl podle profesora A. Profouse nejdříve jako Hořutice a znamenal ves Hořutových lidí, Hořuticů. V písemných pramenech se název vsi objevil prvně roku 1327 jako majetek Petra a Vlada z Hořetic. Jejich podpisy - Petrus et Wlad de Horuticz - jsou na jedné kupní smlouvě oseckého kláštera. Ves ale zřejmě existovala již dříve, protože zdejší kostel je starší, snad už z 12. století. Platil 30 grošů papežského desátku, což znamená, že patřil k těm lépe dotovaným prebendám. Jiný Vlad - Blado de Haratitz - je zde uváděn roku 1364, i když podací právo ke zdejšímu kostelu měli v letech 1356 - 1370 bratři Jarohněv, Petr a Čáslav z Hořetic. Ti jmenovali zdejším farářem svého příbuzného Smila. Potomci Blada sídlili na Soběchlebích, ale stále se psali z Hořetic. V dalších letech jsou v Hořeticích uváděny tři statky. Jeden patřil roku 1386 bratrům Janovi a Smilovi, druhý Peškovi (1386 - 1396) a Nechvalovi (zem. 1404) a třetí byl Ctiborův (zem. 1386). Po něm přezval statek syn Jan. Když Pešek z Hořetic zemřel, propůjčil král Václav jeho statek Šatkovi, křivoklátskému purkrabímu.

Na počátku 15. století měl tu největší statek a tvrz Pešík z Vlčic. Kromě něj a Judiy (dcera Šatkova) měl v Hořeticích majetek i Jan, syn Zdenka z Tatinné. Když roku 1434 zemřel, propůjčil král Zikmund všechna jeho práva Buškovi Caltovi z Kamenné Hory. V listině z roku 1437, která toto propůjčení potvrzuje, je doložena i zdejší tvrz. Ta stávala v údolí Hutné a často trpěla záplavami. Ve třicetileté válce byla nejdříve poničena a pak vypálena. Do dnešních dnů se z ní nic nedochovalo. **Berní rula vykazuje roku 1654 Hořetice jako statek Horadice, patřící k Záluží u Mostu, jehož majitelem byl Martin Michna z Vacínova. Bylo tam šest seelských usedlostí, ale jedna byla pustá a jeden sedlák byl současně i pekařem. Z deseti zdejších chalup byly také dvě pusté a jeden chalupník měl šenk. Celkem tam bylo šest potahů, 24 krav, 20 jalovic, 23 sviní a 36 koz. Roku 1694 se vsi Hořetice se Žiželicemi od statku Záluží oddělily a spolu s Bílenci utvořily statek Bílence a Voděrady. Roku 1704 byly ale obě vesnice od tohoto statku zase odděleny jako samostatný statek Hořetice.**

Celkové rozdělení Hořetic po třicetileté válce není ale úplně jasné. Kromě shora uvedeného statku, patřícího k Záluží, tam musel být ještě svobodný dvůr Jakuba Laixe, tvořený také dílem vsi Tvršice. Roku 1674 byl zakoupen klášterem v Dolním Ročově a převeden z rubriky svobodných dvorů do stavu duchovního. Roku 1677 byl po vyrovnání mezi klášterem a hrabětem ze Sincendorfu připojen k panství Postoloprty, roku 1682 připojen ke statku Velichov a roku 1885 opět oddělen jako samostatný statek Tvršic. Roku 1689 byl za Leopolda Michny z Vacínova zdejší kostel sv. Vavřince přestavěn a prodloužen. Je jednolodní, obdélný se čtvercovým presbytářem, valeně zaklenutou vstupní předsíní na jižní straně a s asymetricky připojenou čtvercovou plochostropou sakristií na východní straně. Loď je kryta rovným stropem se štukovými rámy. Hlavní oltář byl barokní a měl sochu sv. Jana Nepomuckého. Také oltář P. Marie Bolestné byl barokní z počátku 18. století, varhany byly rokokové stejně jako oltář sv. Antonína Paduánského z druhé čtvrtiny 18. století.

V 18. století chodily děti do školy do 4 km vzdálené Stranné. O zřízení vlastní školy se Hořetice snažily dlouho, ale podařilo se jim to až roku 1795. Nová školní budova byla postavena roku 1893.

Watterich roku 1845 uvádí v Hořeticích 56 domů, 239 obyvatel, pivovar a cihelnu. Kotyška o 50 let později sice o 5 domů méně, ale zato již 336 Němců a 30 Čechů. Kolovratům Hořetice patřily až do roku 1861, i když po roce 1850 jim patřily již jen statky, protože obce se staly samostatnými správními jednotkami. V letech 1861-1872 byly oba statky v majetku rodiny Bubnů z Litice, která je prodala továrníkovi Františku Matoušovi. Roku 1900 je koupili továrníci Hille a Dittrich. V německé kronice jsou zapsány také různé útrapy, kterým byly v 19. století Hořetice vystaveny - např. velká krupobití, která poničila úrodu, postihla ves 15. 9. 1816, 24. a 25. 1830, 2. a 4. 5. 1831, 26. 4. 1846 a 6. 7. 1835, kdy bylo spojeno s povodní. Další velké povodně byly v letech 1834, 1845, 1846, 1881, 1886 a 23. - 24. 3. 1897. Hořetice sužovaly také požáry, hlavně v letech 1809 - 1818. Roku 1840 sem byly zavlečeny neštovice, na které zemřela řada zdejších obyvatel.

Dne 4. února 1871 byl zahájen provoz na železniční trati Praha - Žatec - Rakovník, vedoucí přes Hořetice, kde bylo postaveno nádraží.

Na konci 19. století měly Hořetice již poštovní úřad s telefonem i telegrafem. Začátek 20. století přinesl 1. světovou válku a po ní vznik ČSR. V roce 1921 zde žilo v 63 domech 336 Němců a 30 Čechů, četnickou stanicí měli ve Velemyšlevisi a po zdravotnické stránce patřili obyvatelé k Žatci. V polovině 60. let 20. století měly Hořetice 267 obyvatel, v polovině 80. let již jen 180.

Roku 1960 se Hořetice připojily k Žiželicím. Po pěti letech tu byla otevřena mateřská škola, opravena budova školy a zavedeno zářivkové osvětlení. Před volbami v roce 1971 se ale Hořetice spolu s Příviaky a Stroupčicí od Žiželic zase oddělily. V letech 1982 - 3 byly zde zbourány domy č. p. 5, 27 a 50, ale byla také provedena rekonstrukce kulturního domu a přístavba Pohostinství. Vlivem zvýšené hladiny spodních vod tu došlo k sesuvům půdy a poškození tří obytných domů a kravína st. statku.

Roku 1985 začaly Hořeticím velké starosti. Složiště popílku tušimické elektrárny ve Vysočanech bylo skoro plné a hledalo se místo pro vybudování nového složiště. Neekonomičtější se zdálo přehradit sypanou hrází hořetické údolí. Nemuselo by se budovat nové potrubí, jen by se prodloužilo to stávající a poukazovalo se i na to, že Hořetice jsou stejně ohrožovány sesuvy půdy, způsobenými spodní vodou, posílenou ještě průsakem vody z nádrže. Do dvou let by měly být Hořetice zrušeny a plavení popílku do nové nádrže mělo začít v roce 1994. Byla proto zbořena desítky domů a zbytek mobiliáře zdejšího kostela sv. Vavřince byl převezen do kostela v Libočanech. Kostel je ale stále ještě zapsán v seznamu památek, v nedávné době prošel částečnou rekonstrukcí. Socha sv. Jana Nepomuckého, která stávala u kostela, byla přenesena do areálu kostela U Matky Boží v Lounech. Po naplnění vysočanského složiště se začal již upravený popílek ukládat v tuhé formě do vydolovaných prostor. K plánované likvidaci však díky politickým změnám a v roce 1989 nedošlo a demolice byly zastaveny.

Obnova Hořetic počala v 90. letech. Roku 1993 byla znovu zřízena prodejna, v restituci byl vrácen kulturní dům, zámeček i č. p. 6, byla zbourána škola a opraven hřbitov. V roce 1993 ale Hořetice uvažovaly i o odtržení od Žiželic, ke kterým se před rokem znovu vrátily a chtěly být připojeny k Hrušovanům, ke kterým v minulosti dlouho patřily. Pak se situace zklidnila. Zámeček byl prodán soukromníkům a opraven, hospoda byla opravena na byty a místo obchodu sem zajížděla 2x týdně pojízdná prodejna.

Tak jak se postupně měnil styl a způsob života obyvatelstva v ČR, vliv toto mělo i na obyvatele v Hořeticích. I přes často neutěšený stav zchátralých objektů např. budova bývalého kulturního domu či opuštěných budov, začal pronikat zájem mladší generace o život na vesnici. Započala výstavba a rekonstrukce rodinných a rekreačních domů, přistěhovali se noví obyvatelé a vesnice začala opět ožívat.

V současnosti se zde pořádají se společné kulturní akce, byl zřízen osadní výbor v obci a společný zájem na rozvoji obce je značný. V nedávné době bylo vybudováno dětské hřiště pro nejmenší, nová autobusová zastávka ve směru na Žatec a další aktivity jsou v obci plánovány.

Foto: archiv Obce Žiželice

b. Obec Přívlaky

Přívlaky, německy Pröhlig, od roku 1992 opět část obce Žiželice, leží poblíž levého břehu řeky Ohře v nadmořské výšce 228 m. Od Žatce jsou vzdáleny 7 km na SZ. **Název Přívlaky** vznikl podle profesora A. Profouse ze slova převlaka a označoval ves v říčním údolí, kde bylo výhodnější kousek cesty zboží přenést, převláčet, protože řeka tam vytvářela větší okliku než se zase vrátila po původního směru a po cestě to bylo rychlejší.

První známá písemná zmínka o existenci Přívlak je v darovací listině z roku 1165, kdy slovem Preolac bylo označeno jen pole. To král Vladislav I. daroval spolu s vesnicí Doudleby waldsasskému klášteru. Další listinou z roku 1185 tento dar potvrdil papež Lucius, ale Přívlaky jsou tam označeny již jako ves. To ukazuje, že se klášter snažil svá území co nejrychleji osídlit. Existuje ale i názor, že během těch 20 let Přívlaky a Doudleby splynuly. Roku 1194 přikoupil klášter další polnosti v okolí, které byly roku 1196 osvobozeny od daní. Je doloženo, že již ve 13. století se na návrších u Přívlak pěstovala vinná réva. Další zprávy se však z této a následující doby nedochovaly. Roku 1437 prodali Bartoloměj a Petr z Přívlak své dědické statky, 8 kop ročních důchodů atd. svému bratru Mikulášovi, který zemřel roku 1453. Přes protesty zmíněných bratrů daroval král Ladislav Mikulášův majetek Čenkovi z Klingensteinu, který svá práva převedl na Jana z Kamenné Hory. Tomu připadl také ten majetek z Přívlak, který po smrti měšťana Jana ze Žatce převzal jako odúmrtí král. Později, až do roku 1560, drželi Přívlaky Veitmilové, majitelé Chomutova. Z dalších majitelů to byli Libnauerové (Libnourové), kteří tu na začátku 17. století vybudovali tvrz a pak Johnové. Kolem roku 1600 koupil Přívlaky a Stroupeč Kašpar Belvic z Nostic, ale nepodržel je dlouho, již před třicetiletou válkou patřily Přívlaky Žďárským ze Žďáru.

Třicetiletá válka Přívlaky hodně poničila. Statek s krčmou byl roku 1654 pustý, jen jeho pole užívala vrchnost - Adam Felix Údrčský z Údrče, kterému patřila také Stroupeč. Žilo tam tehdy šest chalupníků

a berní rula uváděla, že "ta ves jest na stavení dokonce zpustlá, rolí žitné, luk mále, dobytkem a obilím živí jsou". Roku 1670 se oddělením od statku Stroupeč vytvořil samostatný statek Přívlaky, který byl roku 1683 připojen k panství Ahníkov. Po třech letech se znovu oddělil jako samostatný statek. Později náležely Přívlaky Šmidgrabnerům a od roku 1694 Kulhánkovi z Klaudenštejna. Roku 1706 byl východně od vsi na ostrohu nad řekou postavena barokní socha sv. Jana Nepomuckého, shlížející na celé údolí Ohře. Povídá se, že hlídá, aby tu neškodily povodně. Do podstavce sochy je vsazen z pískovce tesaný erb. Nahoře je letopočet 1706 a pod erbem monogram I A V S P - Iohann Adam Schroll ze Schrollenberku, Pröhlig. V době vzniku sochy patřily Přívlaky stále ještě Kulhánkům z Klaudenštejnu, ale Jan Adam se již před rokem 1693 oženil s jejich dcerou Marií Eliškou. V roce 1706 byl Schroll povýšen do rytířského stavu a možná, že právě toto povýšení dalo impuls k pořízení sochy.

Podle Schallera měly Přívlaky roku 1787 starý zámek s poplužním dvorem, 17 dalších domů a patřily k Novému Sedlu. Tím starým zámkem zmínil Schaller zřejmě tvrz, ale žádné další zprávy se o ní nepodařilo najít.

Na začátku 19. století patřily Přívlaky spolu se Stroupečkem rytíři Josefu Schreiterovi ze Schwarzenfeldu a jeho potomci vlastnili tyto spojené statky až roku 1870. Od roku 1850 jim však patřily jen statky, obce se již staly samostatnými správními jednotkami. Svoji samostatnost však Přívlaky ztratily hned roku 1868, kdy se staly osadou obce Stroupeč. Z dalších majitelů jsou známí: dr. Jan Damm (1870 - 1874), baron Jindřich Zessner (1874 - 1879) a pak Zulegerové, kterým statek Přívlaky patřil ještě na začátku 20. století. Tehdy zde stálo 23 domů se 126 Němci a 20 Čechy. Farou patřily Přívlaky ke Stranné. Allodiální statek Zulegerů, ke kterému stále ještě patřil zámek a dvůr ve Stroupečku, měl výměru 210 ha, z toho 112 ha byla pole, 5 ha louky, 6 ha zahrady, 14 ha chmelnice, 46 ha pastviny, 9 ha byly potoky a řeka, 18 ha cesty, neplodná a zastavěná půda. Po první světové válce zde v roce 1921 žilo 22 Čechů. Zulegerovi se nejvíc zasloužili i o postavení zdejší kapličky. Dochoval se německý zápis z 10. 3. 1924 o tom, že Zulegerovi zaplatili veškerý stavební materiál i jeho odvoz. Také zedníci, tesaři a další pracovali na stavbě zdarma. Zvon zakoupila obec od firmy R. Herold z Chomutova. Když byla v roce 1925 ve Stroupci otevřena česká škola a zdejší české děti do ní začaly chodit, nastaly rodičům problémy. Dostávali výpovědi z práce a Čechů ubývalo. V roce 1930 se k české národnosti přihlásili jen tři. Z tabulky je zřejmé, že odsunem Němců po 2. světové válce se počet obyvatel značně snížil.

Při územní reorganizaci v roce 1960 byly Přívlaky připojeny k Žiželicím, ale v roce 1976 se zase oddělily a připojily se k již samostatným Hořeticím. K Žiželicím se vrátily až v roce 1992. V polovině 60. let 20. století tu žilo ještě 30 obyvatel, teprve pak se začal jejich počet dále snižovat.

Dnes jsou Přívlaky místem, kde stojí nově opravená kaplička a jen několik málo domů je trvale obydleno, i když i další obyvatelé zde žijí téměř trvale s cílem žít v klidu a souladu s přírodou. Kromě toho tu stojí 7 rekreačních chalup, z toho č. p. 17 je opravená "hrázděnka" a č. p. 6 nově postavený domek. Dále je zde ještě statek č. p. 1 a tři chaty u řeky. Také bývalá Zulegerova cihelna byla upravena na rekreační objekt.

Obchod tu není, nakupovat se chodí většinou do Stroupeče nebo do Žatce, příjezdová cesta je však ve velmi špatném stavu. V blízké době je v této oblasti naplánovaná cyklostezka, díky které se část příjezdové cesty upraví, zbylou část má v plánu upravit obec.

I s tak malým počtem osob zde místní schází a udržují se zde sousedské vztahy. Stávající kaplička je místem setkávání jak místních tak i obyvatel okolních míst a ve spojení se sochou Sv. Jana Nepomuckého na nedaleké vyvýšenině je místo vyhledáváno také turisty a cykloturisty. Díky aktivním obyvatelům byl ve spolupráci s Obecním úřadem zřízen osadní výbor.

V roce 2019 byl zřízen osadní výbor.

Foto: archiv Obce Žiželice

c. Obec Stroupeč

Název Stroupeč odvozují Němci z podstatného jména Gestrupp = roští, ale profesor A. Profous z osobního jména Strúpek. Název se během staletí příliš neměnil: 1291 - Strupch, 1384 - Strupcz, 1386 - Straupcze, 1405 - Strupczek, 1544 - Straupczij. Jen od roku 1579 se objevuje název Weliky Straupecz, Gross Straupitz atp. kvůli odlišení od Malého Stroupče, patřícího k panství Nové Sedlo. První známá písemná zmínka o existenci vsi Stroupeč je z roku 1291, kdy patřila waldsasskému klášteru cisterciáků. Klášter větší část vsi koupil od členů bohaté žatecké rodiny Hismannových. Potvrzuje to listina krále Václava II. z 27. 4. 1291. Kromě toho tu ještě byly další statky. Roku 1318 tu stál vladycký statek, na kterém sídlil Staš, zakladatel rodu Stroupeckých ze Stroupče (*Sthas de Strupcye*). Ve 14. století tu byly další drobné statky - např. v letech 1360 - 1378 vlastnil zde dvůr žatecký měšťan Petrus, který ho zastavil sestře pražského měšťana Františka Eisnera. Ze Stroupeckých je z roku 1386 znám Petr, jehož podpis je na jedné smlouvě. Jiný zdejší statek prodal žatecký měšťan Mikuláš Meduslini Ottlinovi Pelliferovi, který z něho roku 1390 odkázal žateckému chudobinci (špitálu) na Pražském předměstí 12 kop pražských grošů ročního důchodu.

Třicetiletá válka Stroupeč hodně poničila, ještě roku 1654 tam byly dvě pusté selské usedlosti a tři pusté chalupy. Obydleno bylo jen pět chalup a také dobytka tu bylo málo, celkem jen čtyři krávy, osm jalovic a jedna koza. Berní rula uváděla, že *"ta ves má stavení zpustlé, rolí žitné kamenité, luk s potřebu, dobytken a obilím živí jsou"*. Byl tam ale i pivovar, který vařil na čtyři sedmi věderní sudy. Roku 1670 byla od statku Stroupeč oddělena ves Přívlaky. Roku 1706 byla postavena na ostrohu nad údolím Ohře při cestě ze Stroupče do Přívlak barokní socha sv. Jana Nepomuckého. Roku 1728 byla Stroupeč spojena se statkem Nové Sedlo a Chudeřín. Po jedenácti letech byla od Nového Sedla opět oddělena a připojena ke statku Hrušovany, který patřil městu Chomutov a byl spravován z městského statku Krásná Lípa. Město Chomutov koupilo Stroupeč od hraběte Klebelsberka a drželo ji do poloviny 19. století. Tereziánský katastr český roku 1748 uvádí, že zdejší poddaní nemají vlastní

potahy a musí si nechat pole obdělávat jinými. Proto mají málo obilí a konají také jen ruční roboty. Roku 1787 měla Stroupeč podle Schallerovy topografie 21 domů a rozdělený poplužní dvůr.

Začátkem 19. století byla většina zdejších statků emfyteuticky (dědičně propachtována) rozdělena mezi obyvatele a po roce 1850, kdy se obce staly samostatnými správními jednotkami, předána plně do jejich vlastnictví. Obec vykoupila i ty pozemky, které ještě patřily Chomutovu. Když roku 1813 táhly tudy ruské oddíly do bitvy proti Napoleonovi, zemřelo ve Stroupči hodně ruských vojáků. Pochováni byli kousek za vsí. Stroupči se nevyhnuly ani požáry - roku 1842 vyhořely domy č. p. 21 a 22, roku 1846 část horní vesnice a roku 1869 téměř celá dolní část vsi. Roku 1850 se i Stroupeč stala samostatnou obcí s voleným starostou a osadou Malý Stroupeč a od roku 1869 i s Přívlaky. Až do roku 1893 chodily děti do školy v Hořeticích, pak získala obec vlastní školu a v její nové budově se začalo vyučovat 1. 1. 1893. Začaly tam také chodit děti ze Stroupečku a Přívlak a od následujícího roku také ze Tří Dvůrů.

V 70. letech 19. století se zde začalo dobývat uhlí, ale kvůli nerentabilnosti byly doly brzy uzavřeny. Na konci 19. století zde stálo 20 domů se 113 obyvateli - z toho bylo jen 6 Čechů. V roce 1921 se počet Čechů zvýšil na 35 a byla otevřena česká škola. Vše potřebné bylo v Hořeticích, jen četnická stanice a lékař v Žatci.

Odsun Němců po 2. světové válce snížil počet obyvatel přibližně na polovinu, ale dál jich již neubývalo. Pracovali většinou v zemědělství. JZD zde vzniklo poměrně brzy, ale v roce 1960 bylo sloučeno se státním statkem. V polovině 70. let byly postaveny bytovky na návsi. Při územní reorganizaci v roce 1960 byla Stroupeč připojena k Žiželicím, ale od 1. 5. 1976 byla převedena k Hořeticím. K Žiželicím se vrátila až od roku 1992. V 80. letech byla zbourána kaplička na návsi.

Začátkem 90. let zde způsobil zánik státního statku nárůst nezaměstnanosti. Obyvatelé jezdili za prací většinou do Žatce, několik mužů bylo zaměstnáno ve firmě KOVO v Žiželicích. V roce 1994 ukončilo také Spotřební družstvo Jednota užívání zdejší prodejny v č. p. 5. Prodejna pak byla ještě několik let provozována soukromě, pak byla na čas uzavřena uzavřena a do vsi zajížděla 2x týdně pojezdna prodejna. V současné době je obchod znovu otevřený a plní kulturně společenské místo pro setkávání.

V 90. letech byl malý domek, stojící poblíž bývalé školy, upraven na klubovnu, kde se odbývají všechny významnější události ve vsi - např. narozeniny, spolková činnost. Vedle klubovny bylo upraveno i malé hřiště pro děti. Ve vsi ale stále stojí usedlost č. p. 5, zapsaná v seznamu památek pod číslem 5/1448. Rok 2002 byl však posledním rokem, kdy se tu sklízela chmel. V dnešní době už žádná nestojí, zanikl také areál určený k česání chmele.

V současnosti je Stroupeč nejvíce rozvíjející se obcí, co se týče výstavby domů a trávení volného času a rekreací. S tím také dochází k počtu obyvatel a hustotě obydlí a to jak trvalého tak i rekreačního. Současně s tím vzniká potřeba zvýšeného standardu života pro tyto obyvatele. Díky aktivitě místních byl zřízen v roce 2019 ve spolupráci s Obcí Žiželice osadní výbor z řad obyvatel obce a také zde působí neziskový Okrašlovací spolek, z.s. Díky turistické a cykloturistické trase Žatec – Nechanická přehrada je tato lokalita velmi intenzivně vyhledávaná ze strany návštěvníků k pěším procházkám či jízdě na kole.

Foto: archiv Obce Žiželice

d. Obec Stroupeček

Stroupeček, německy Klein Straupitz, leží přibližně 0,6 km na SZ od Stroupče. I o něm je první známá zpráva z roku 1291, kdy král Václav povrdil waldsasskému klášteru cisterciáků vlastnictví dvou lokalit "Strupch": *Wenceslaus rex (monio Waldsas) duas villas Strupch (emtas a civibus Sacensibus confirmat)*.

Stroupeček byl v podstatě vždy jen osamocený zámeček se dvorem a dokladů k němu se dochovalo jen minimálně. Kolem roku 1405 patřival ke statku Přívlaky. V 16. století - až do roku 1598 k Sedčicím. Z roku 1598 je v deskách zemských zápis o prodeji dvoru "Maly Straupecz" i s ovčínem Novému Sedlu. Další držení Stroupečku je nejasné. Teprve zpráva z roku 1728 hovoří o Karlu Pottpuschovi z Pottpusch, který koupil Stroupeček i Přívlaky a připojil je ke svému Novému Sedlu. Zemřel mladý, majetek zdědila jeho matka Marie Klára, rozená Kulhánková z Klaudenštejna a ta roku 1754 odkázala Stroupeček spolu s Chudeřínem a Novým Sedlem svému synovci Karlu Adolfovi Kulhánkovi. Na začátku 19. století patřil Stroupeček opět k Přívlakům.

Děti ze Stroupečku chodily až do roku 1893 do školy do Nového Sedla, teprve pak začaly docházet do školy do Stroupče. Chytilův místopis popisuje Stroupeček jako samotu, patřící k obci Stroupeč. Podle současných katastrálních plánů však Stroupeček leží na katastru Přívlak.

V době, kdy se po válce chmel v okolí pěstoval podstatně více, bydlívali zde brigádníci, přijíždějící sem za prací na chmelnicích. Ještě v polovině 90. let byl zámek v dobrém stavu. Po devastujícím požáru však z usedlosti zůstalo už jen torzo, které je v současnosti zčásti obydlené. Zdaleka však již vizuálně nepůsobí jako klasický venkovský zámeček. Díky těsné blízkosti obce Stroupeč je v současnosti vnímán jako osamělá nemovitost v těsné blízkosti této obce.

